

OLLI HEIKKONEN

Ez tehát Tomszk

*Ez tehát Tomszk,
ez a hóba fült város,
ezek az égbe csavarodó szűk sikátorok.
Már nem illatozik a borókafenyő, és nem illatoznak a kertek.
A fehérnépben nem lehet megbízni:
kiporolják a szőnyeget, kiverik belőlük a színes csikokat,
a láthatár sárga és türkiz,
a tetők alatt körmök: a fagy fehér karmai
szaggatják le a tapétákat.*

*Ez tehát Tomszk,
ahol az utcán Volgák suhannak végig.
Beszállok, és a hátsó ülés máris megtelt.
Párát lehel a száj. Kettéhasad a nejlon. A nők
unos-untalan rúzsozzák magukat.*

Tiszteld a berkenyét

*Tiszteld a berkenyét. Az alatt temették el
fivéredet. Csontjai a föld
mélyén feketednek, a fű bokádig ér.
Tiszteld a berkenyét, bőrszínű kérgét, a törzselágazás
göbére kötött gyászszalagot. Tiszteld a lomb lángját.
Ágai keresztülnőnek fivéred mellén.
Ágai keresztülnőnek fivéred homlokán.
A berkenye tele van hangokkal, melyek tavasszal
kileveleznek.*

Amikor az este éjszakába megy át

*Amikor az este éjszakába megy át,
a burját lerázza kucsmájáról a havat.
Hógörgeteg zúdul lefelé a lejtőn, füst száll
és lövés dörren. Amikor az este éjszakába
megy át, árnyak suhannak a piactér sátrai alatt.
Lányok izzanak, magukba szippantják a füstöt.
Mekkora a csend, mielőtt a körgyűrűk kettéhasadnának,
a szervizutak pedig eltűnnének a térképről, micsoda csend,
mielőtt a bányákat elöntené a víz,
elárasztva az alagutakat.
Ó, mekkora csend üli meg ekkor az ágyamat!*